

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem na území republiky X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2018 č. j. MV-18080-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 30. 11. 2017 č. j. OAM-18516-13/ZM-2016. Usnesením prvostupňového orgánu bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty na území České republiky podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPC*“), neboť v poskytnuté lhůtě neodstranil vady žádosti.
2. Proti zmiňovaným rozhodnutím brojí žalobce podanou žalobou. Námitky v ní uvedené lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
3. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů nezjistily stav věci bez důvodných pochybností a v rozsahu nezbytném podle konkrétních okolností podle § 3

správního řádu, a neopatřily podklady pro rozhodnutí podle § 50 odst. 2 správního řádu. Závěry žalovaného proto neodpovídají skutečnosti a předloženým dokladům. Žalobce uvádí, že požádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici dělník v oblasti výstavby budov s místem výkonu práce Praha, a paralelně je jednatelem společnosti PSÚ service, spol. s r.o. Podle žalobce se jedná o obsahově odlišnou činnost od výkonu funkce jednatele jmenované společnosti. Žalovaný tím, že nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká, nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu, porušil § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.

4. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce poukazuje na to, že prvostupňový orgán se nezabýval dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce od roku 2012 je jednatelem a jediným společníkem obchodní firmy PSÚ service, spol. s r.o., a začal podnikat i jako OSVČ s živnostenským oprávněním. V České republice má stabilní pracovní a sociální zázemí, má zde dlouhodobě jediný zdroj obživy a neměl problémy se zákonem.
5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Odkazuje na napadené rozhodnutí, v němž uvedl, že žalobce neodstranil specifikované nedostatky žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty na území České republiky, jež bránily pokračovat v řízení. Žalobce byl přitom prvostupňovým orgánem řádně vyzván a poučen o následcích nedoložení požadovaných náležitostí, a to zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce nedoložil originál či úředně ověřenou kopii rozhodnutí Úřadu práce České republiky, resp. jeho příslušné krajské pobočky, o povolení k zaměstnání, případně o jeho prodloužení. Nedoložením požadovaného dokladu žalobce zabránil tomu, aby jeho žádost mohla být meritorně projednána. Žalovaný k tomuto odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010 č. j. 1 As 51/2010-214 či ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72. Usnesení o zastavení správního řízení o předmětné žádosti je procesní povahy. V případech, kdy správní orgány nerozhodují o meritu věci, nemají povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
6. Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu výslovně uvedl, že požaduje, aby soud ve věci nařídil jednání, soud nařídil jednání na den 23. 7. 2021, žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil. Poté dne 14. 7. 2021 soud obdržel vyjádření zástupce žalobce, že na nařízeném jednání již netrvá, souhlasí s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání. Městský soud v Praze proto postupoval ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
7. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a shledal, že žalobě nelze vyhovět.
8. Městský soud posoudil věc takto:
9. Ze správního spisu vyplývá, že dne 21. 12. 2016 žalobce jako žadatel podal u prvostupňového orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení zaměstnanecké karty (dále též „žádost“). V žádosti uvedl stávající povolání „*dělník*“, v části „*požadované zaměstnání na území České republiky*“ uvedl, že pracovním zařazením bude „*dělník*“ u zaměstnavatele „*PSÚ servis s.r.o.*“, na pracovní smlouvu od/do uvedl: „*neurč.*“. K žádosti

připojil pracovní smlouvu ze dne 19. 12. 2016, podle níž žadatel jako jednatel firmy PSÚ service, spol. s r.o., zaměstná sám sebe jako zaměstnance dělníka v oblasti výstavby budov s tím, že „zaměstnanec nastoupí do práce do 5 pracovních dní po vyřízení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Tímto dnem vzniká pracovní poměr zaměstnance u zaměstnavatele.“

10. Z veřejně přístupného výpisu z obchodního rejstříku ze dne 6. 1. 2017 prvostupňový orgán shledal, že žadatel je od 18. 4. 2012 jednatelem a jediným společníkem firmy PSÚ service, spol. s r.o., IČO 27194850, se sídlem Jiřího ze Vtelna 1731, Praha 9.
11. Podle výpisu z evidence cizinců má žalobce na území republiky od 1. 2. 2015 do 31. 1. 2017 povolený dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání.
12. Dne 29. 5. 2017 prvostupňový orgán usnesením č. j. OAM-18516-9/ZM-2016, pod výrokem I. uložil žadateli ve lhůtě 20 dnů ode dne doručení usnesení odstranit vady podání podle připojené přílohy – výzvy k odstranění vad žádosti, a pod výrokem II. přerušil správní řízení na dobu běhu poskytnuté lhůty. Podle připojené výzvy ze shodného dne, dne 29. 5. 2017, č. j. OAM-18516-8/ZM-2016, žadatel má odstranit vady žádosti, a to doložit rozhodnutí o povolení k zaměstnání. Je tomu tak proto, že k žádosti žadatele nebyl doložen originál či ověřená kopie rozhodnutí Úřadu práce ČR o povolení k zaměstnání, resp. jeho příslušné krajské pobočky o povolení k zaměstnání, případně o jeho prodloužení podle § 44a odst. 9 písm. c) ve spojení s § 42g odst. 3 ZPC. Pokud žadatel nepředloží požadované doklady, řízení o žádosti bude zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Tato výzva s usnesením byly žadateli doručeny dne 15. 6. 2017.
13. Dne 8. 11. 2017 byl žadatel vyrozuměn o pokračování v řízení.
14. Dne 30. 11. 2017 pod č. j. OAM-18516-13/ZM-2016 prvostupňový orgán usnesením zastavil řízení o žádosti žadatele. V odůvodnění uvedl, že žadatel jako jednatel shora jmenované společnosti, k žádosti nepředložil originál či úředně ověřenou kopii rozhodnutí Úřadu práce České republiky o povolení k zaměstnání, které je náležitostí takové žádosti podle § 42g odst. 3 ZPC. Byť žadateli byla poskytnuta lhůta k odstranění vad žádosti, žadatel požadované doklady nedoložil, ani nepožádal o prodloužení lhůty. Jelikož požadované doklady nebyly na výzvu ze dne 29. 5. 2017 ve lhůtě do dne 5. 7. 2017 doloženy, bylo správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Proti tomuto usnesení podal žadatel zastoupený shora jmenovaným zástupcem odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
15. Napadeným rozhodnutím ze dne 25. 6. 2018 č. j. MV-18080-4/SO-2018 žalovaný zamítl odvolání žadatele a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu. V odůvodnění odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a nad rámec již uvedeného zdůraznil, že ačkoliv byl žadatel prvostupňovým orgánem vyzván k doložení chybějících dokladů, zůstal nečinným a nedoložil je. Prvostupňový orgán proto nepochybil, když žádost žadatele zastavil. Nadto žadatel nedoložil požadované doklady ani do doby rozhodnutí žalovaného. Uvedený procesní postup je v souladu s judikaturou, k tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010 č. j. 1 As 51/2010-214 či ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72. V souvislosti s námitkou o nepřiměřeném dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého života odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016 č. j. 1 Azs 108/2016-41.
16. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

17. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*
18. Podle § 45 odst. 1 správního řádu *žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky.*
19. Podle § 45 odst. 2 správního řádu *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).*
20. Podle § 42g odst. 3 ZPC *žádost o vydání zaměstnanecké karty je dále oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, a cizinec splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b). Cizinec, který v postavení společníka, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní společnosti anebo v postavení člena družstva nebo člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu družstva plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, je oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, bylo-li mu vydáno povolení k zaměstnání.*
21. Podle § 42h odst. 1 písm. e) ZPC *k žádosti o vydání zaměstnanecké karty je cizinec povinen předložit povolení k zaměstnání, jde-li o žádost podle § 42g odst. 3.*
22. Podle § 44a odst. 9 písm. c) ZPC *platnost zaměstnanecké karty lze při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se podává ministerstvu. K žádosti je cizinec povinen předložit rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, jde-li o cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3.*
23. Podle § 174a odst. 1 ZPC *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
24. *K prvnímu žalobnímu bodu předně soud zdůrazňuje, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty na území České republiky podle § 44a ZPC je řízením zahajovaným na žádost. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (viz např. rozsudky ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015 č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016 č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016 č. j. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017 č. j. 8 Azs 111/2017-36). Z uvedené judikatury rovněž vyplývá, že pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, jde takováto nečinnost k jeho tíži. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019 č. j. 9 Azs 66/2018-58, v němž je k povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že v „řízení o žádosti je tato povinnost ještě*

silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v řízení o žádosti aktivní, což mimo jiné znamená předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon. Pokud tak nekoná, pak to pro něj může mít negativní následky, které si však způsobuje sám vlastní nečinností.

25. V souzené věci je nesporné, že žalobce, který je jednatelem a společníkem shora jmenované společnosti, podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty na území České republiky. V souladu s těmito skutečnostmi prvostupňový orgán požadoval po něm doložení náležitostí podle § 44a odst. 9 ZPC za užití § 42h odst. 1 písm. e) ZPC. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce k podané žádosti nepřipojil zákonem požadované rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání.
26. Jelikož žalobce výše uvedená potvrzení k podané žádosti nedoložil, vyzval jej prvostupňový orgán výzvou ze dne 29. 5. 2017 shora specifikovanou, aby ve lhůtě 20 dnů od doručení výzvy, odstranil vady žádosti, přičemž ho zároveň poučil o negativních následcích nedoložení požadovaných náležitostí žádosti spočívajících v zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
27. Soud ověřil ze správního spisu, že žalobce na zmiňovanou výzvu zůstal nečinným, prvostupňovému orgánu, ani žalovanému, a ani soudu, nedoložil ničeho. Prvostupňový orgán proto nemohl postupovat jinak než usnesením řízení zastavit. Se zřetelem ke shora uvedenému není možné přisvědčit žalobci, že nebyl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností, ani že by prvostupňový orgán, resp. žalovaný, měli za žalobce opatřovat doklady. Pokud žalobce tvrdí, že závěry žalovaného neodpovídají skutečností a předloženým dokladům, pak žalobce neargumentuje, jakým konkrétním skutečností a předloženým dokladům neodpovídá závěr žalovaného, když prvostupňovému orgánu nebyly doloženy doklady, k jejichž doložení byl žalobce vyzván a výzvu obdržel. Pokud žalobce uvádí, že požádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici dělníka, a proto měl s ním správní orgán podle tvrzené pozice jednat, pak je takováto námitka nerozhodná, neboť podle § 42g odst. 3 ZPC žalobce jako „dělník“ i jako „člen statutárního orgánu obchodní společnosti“ nedoložil požadované povolení k zaměstnání, neboť na území republiky měl do 31. 1. 2017 povolený dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání.
28. Soud zdůrazňuje, že řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o předmětné žádosti, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací, je proto v zájmu žadatele, aby předložil všechny potřebné podklady (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38). Pokud tak žalobce neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici. Nelze tak přistoupit na argumentaci žalobce, že byl v projednávané věci porušen § 50 odst. 2 správního řádu tím, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady, jelikož v souladu s ustálenou judikaturou nelze po správním orgánu v řízení o žádosti požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti. Takováto procesní aktivita je na žadateli a jeho případná nečinnost jde jemu k tíži.
29. Městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 2 Azs 76/2015-24: „[Ž]alobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, zůstal nečinný, resp. správnímu orgánu I. stupně nepředložil

požadované doklady. Konkrétně se jednalo o doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky a potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, tj. náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72, že '[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu'.[...] V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení.[...] Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu."

30. Na základě shora uvedených skutečností nemůže obstát ani námitka žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Vzhledem k nedoložení dokladů ze strany žalobce totiž správní orgán prvního stupně neměl prostor pro meritorní posuzování žádosti žalobce; zastavením řízení tak postupoval zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, přičemž tím z podstaty věci nemohl porušit základní zásadu činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu.
31. Jednalo se o řízení o žádosti, bylo proto na žalobci, aby unesl důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení. Soud zdůrazňuje, že pokud by zákonodárce zamýšlel nastolit takový stav, kdy si správní orgán rozhodující o žádosti cizince sám vyžaduje potřebné doklady od příslušných institucí, stanovil by tak výslovně v zákoně. Bylo odpovědností žalobce, jak aktivně přistoupí ke své žádosti a v co nejkratším čase doloží prvostupňovému orgánu požadované doklady, či zda zůstane nečinný. Vzhledem k tomu, že žalobce zvolil druhou možnost a ani po výzvě prvostupňového orgánu nedoložil zákonem požadované náležitosti, prvostupňový orgán zcela v souladu se zákonem zastavil řízení o jeho žádosti, následně žalovaný usnesení prvostupňového orgánu potvrdil. Takový postup správních orgánů shledává soud souladným se zákonem.
32. Ve vztahu k dílčí námitce k porušení § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu soud konstatuje, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními námitkami bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí být dán odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy, a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené námitky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat

ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). K obecně formulované námitce proto soud uvádí, že v ničem neshledal porušení § 2 správního řádu. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.

33. *K námitkám druhého žalobního bodu* soud konstatuje, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017 č. j. 10 Azs 206/2016-48 „*judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“ Soud se s touto argumentací ztotožňuje a doplňuje, že žalovaný, resp. prvostupňový orgán, se nezabýval žádostí meritorně, ale procesně řízení o žádosti zastavil, a to v souladu se zákonem. Je třeba zdůraznit, že v předmětné věci to byl právě žalobce, kdo v určené lhůtě nedoplnil žádost a neodstranil její podstatné vady, které bránily v pokračování v řízení. Pokud nastala skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, pak byl žalovaný, resp. prvostupňový orgán, povinen o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha žalovaného o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny by ani v předmětném případě nebyla na místě, jelikož žalovaný nemohl rozhodnout jinak a nad rámec procesu zkoumat hmotněprávní podmínky dopadu do rodinného života žalobce. Soud se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že usnesení o zastavení správního řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce je procesní povahy a v těchto případech, kdy správní orgány nerozhodují o meritu věci, nemohou posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu v daném případě ani neměly od žalobce podklady. Ze správního spisu nevyplývají žádné důvodné okolnosti, pro něž by bylo procesní rozhodnutí, jímž je zastavení řízení ve věci žádosti žalobce, bylo nutno považovat za nepřiměřené. Lze odkázat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, který dovodil, že „... ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“. Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodu [23] rozhodnutí konstatoval, že „nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“ V bodu [24] Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že*

povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí „Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *in fine* je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“ Zároveň v bodu [28] Nejvyšší správní soud zdůraznil konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje „u rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“ (viz obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017 č. j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017 č. j. 7 Azs 86/2017-33).

34. V dané věci žalobce v určené lhůtě neodstranil vady žádosti, které bránily pokračování v řízení a meritornímu rozhodnutí. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny by nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit, jak v daném případě žalovaný také učinil. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žadatele o bytové oprávnění. Současně nelze nezmínit, že žádné konkrétní porušení obecně namítaného zákona soud ze správního spisu nezjistil. Soud námitky druhého žalobního bodu žalobce neshledal důvodnými.
35. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu